

ASEXUÁLNĀ VZTEKLOUN?

Středa, 13. října 2008

Dobrý den, náhodou jsem narazila na vaše stránky a našla zde několik velice zajímavých článků. Je mi 40 let, jsem vdaná 17 let a mám nejen velké problémy s manželem, ale nyní už i sama se sebou. Už dlouho mám manžel v posteli odmítá, někdy mám pocit, že si se mnou hraje jako kočka s myší. Trvá to už dlouho, možná 8 nebo 9 let, ale je to čím dál horší.

Ze začátku jsem jeho nezájem o sex a vztekle, hádala se, teď už ne, jen mě to hrozně bolí, pláču a mám deprese. Říkám si, že nejlepší by bylo veškeré usnout a už se neproбудit. Jednu dobu manžel tvrdil, že já jsem aktivní, že by se mu líbilo, kdybych si sama začala. Chvilí to fungovalo, pak mě vždy, když jsem začala já, odmítl, že prostě nechce, nebo že jsem něco špatného udělala, nebo dělala uraženého. Sám inicioval sex velice málo, tak snad jednou z našeho, vždyť jinou ani to ne. Někdy mi jako vyhoví, aby měl pokoj. Vždy jsem si však musela vyslechnout své. Takže jsem si po čase také začala připadat jako nymfomanka, která chce sex aspoň 3x do týdne. Dost často veškeré začal hádku, aby mi pak zvedl, že proto se mnou přece nemůže spát. Nebyl však nikdy milý, nedával mi nikdy pusku na dobrou noc, jen pokud jsem si o ni udělala a to je takovým způsobem, že jsem postupně nechala i toho. Objetí přes den jsem od něj nikdy nemohla očekávat. Později jsem se snažila si na jeho chování zvyknout, kdykoliv jsem něco udělala, odpovídal mi, že jsem mu právě vzala chuť... Takže jsem se sex u nás stal odmítanou za dobré chování, tedy, když manžel měl zrovna dobrou náladu. Ta jeho odmítnutí ve mě vytvořila postupně masu obrovský blok. Nejdříve jsem se snažila to špatné co nejdříve zapomenout a užít si každé chvíli svých odmítnutí bylo tolik a tolik mě bolelo. Pak jsme měli několikrát velký výstup kvůli tomu, že mě nechával, byl velice hrubý, že si tedy mám někoho najít a že ho to nezajímá.... Posledně mi řekl: "Bůh do prdele, př..." . Pro doprospěšně, ukaže mi, kdo je pán, pokud jsem jednou zkusila odmítnout, když chtěl on, tak se mi to vrátilo, tím, že ztratil zájem na hodně dlouho. Jenže ve mně se něco asi přeměnilo, byli jsme na dovolené a já si připadala jako úplný ubožák, kterému snad bude věnováno něco pozornosti a ono nic... Jen jsme se pohádali a od té doby nenávidím dovolené stejně jako nenávidím oslavy narozenin, svátků a podobně věci. Tím, že na mě vždyť jinou zapomenou, nebo mi nic nekoupil ve mně vytvořil blok i v tomhle. Hrozně moc bych potřebovala trochu lásky, pohazení a zájmu. Víím, že má problémy v práci. Je však hrubý na mě i děti. Bojím se ho i ony. Mám těmi dětmi, sama se divím, jak je to možné. Snad proto si říká, že od něj neodejdu, nezvládla bych to finančně i když on mi dává velice malou penězi a po čase musím šetřit. Pak mi zase vyřítá, že když se musí na nákup, tak pořídím, co to bude stát. Pro mě dává najevo, jak jsem neschopná, všechno dělám špatně... Věra jsem se snažila ho navnadit k milování, říkala jsem mu, jak v časopise psali, že je pro muže prospěšné sledovat ženská adra a on to úplně otočil a nakonec jsme skončili u kritiky vlády... A pak mi vyřítá, že to není vzrušivé téma. Takže z toho zase nic nebylo.... Hrozně mi vadilo, jak mě nechce, teď už mi vadí s ním spát i na jedné posteli. Odmítá mě a pak v noci hrozně chrápe. Když ho budím, aby přestal, prašná... Když se mu pak v hlavě něco otočí, začne se chovat zase tak, že není to právě to, po čem bych toužila, ale je tam aspoň náznak snahy.... Takže to zas chvíli vypadá jako by se nic nedělo a ho to přestane bavit, je to zas tam, kde přeměním. Jenže je tu jeden problém, já už nějak nemůžu dál. Nejsem si jistá, jestli na tom nemají vinu taky moje deprese, ale vždyť jinou nastupují po tomto jeho chování. U doktora jsem zatím nebyla, šetla jsem, že jsou na antidepresiva dost velké doplatky a nevím, jak bych mu to zvedla. Navíc by mě papír na to, že jsem blázen, jak on říká. Někdy se chová jako malý utrucovaný kluk, letos jsem měla už přeměním hrůzu z ložské a přeměním byly hrozné. Špatný den byl jako bych šla s tyranem, pak mezi svátky to docela šlo, ale na Silvestra nejen, že s námi, tedy mnou a dětmi téměř nemluvil, ale ani si s námi nepřipil. V noci samozřejmě odmítnutí, ale na Nový rok si to rozmyslel. Prý mi jen nastavil zrcadlo. No, nevím, co komu nastavoval - pravdou je, že už nějakou dobu, pokud se ke mně chová takhle, snažím se mu co nejvíce vyhnout. Nedokážu s ním sedět u stolu, ani spát v posteli - odcházím prostě do jiného pokoje. mám pocit, že to prostě už nevydržím.... Asi bych utekla ven, ale nejmladší dítě je ještě moc malé. Snažila jsem se s ním o tom mluvit, nejenom o sexu, ale i o tom ostatním, ale on nechce. Když začnu, agresivně vybuchne, pak přestane mluvit úplně.... Všichni moje otázky jsou hloupé a na takové on neodpovídá. Hrůzu mi nahání to, že jeho přeměním tebe po letech společného soužití opustila partnerka. Myslím, že se k ní choval podobně, nejvíce mě všichni ak zarazilo to, jak ji vystihl - ona je přeměním blázen. Ano dostala se i na psychiatrickou kliniku, myslím, že velké vodem byl její partner. Ten to tebe obrací, dělá z ní tu špatnou, on je přeměním normální, ale ona je blázen. Řek, že už ve svých letech tolik nemůže a když ona je to přeměním, že si má najít milence, ale někde dost daleko, aby se to sousedi nedozvěděli. Mě mu s ním ve všem souhlasí. Také vidí jen její chyby a ne to, že se k ní jeho přeměním chová hrozně. Další problém mám s tím, že manžel, ani když udělá něco špatného, nedokáže omluvit. Nebo možná dokáže, ale zásadně to nedělá. Spíše to navlékne tak, aby za jeho chybu nějakým způsobem byli potrestáni druzí, nejastěji já. Například, když mi na nohu a ješitě mě pak sešitím, co se se mu tam motám, přeměním jsem na onom místě bydlím ne on. Ano, jsou to naschvály, já je dlouho tolerovala, ale mám pocit, že se z něj stal hrozný sobec. Možná tak to bylo i dříve, ale asi jsem to neviděla, nebo se to lety zhoršilo. Nejvíce ze všeho mě mrzí, že to odnášela děti. Vidí to, jak se chová. Někdy se to přeměním mne po čase válkuje, chvíli lepeší, chvíli horší... Jenže já s tím nedokážu po čase udělat, když je celkem v klidu, proto že mám pocit, že už nic necítím anebo s hrůzou očekávám, že zase přeměním. Přeměním ze dne na den, mám strach, co bude veškeré, jestli stihnu jít spát dříve než on, abych si pak zase nemusela připadat odmítnutá a teď už i z toho, kdyby náhodou chtěl, tak mě to už nic překného nepřeměním. Přeměním mnoho článků, které jsou v "Kudlance" a zjistila, jak se některé situace stále a stále opakují. Jak mu dokážu i navenek vypadat jako ti nejlepší a milující manželé a v soukromí je to úplně něco jiného. Taky si myslím, že je to u nás podobné. Manžel se také navenek snaží vypadat jako vynikající manžel ... Určitě si taky říká, že by mi nikdo nevěřil, že bych se styděla, se komu svěřit s takovými věcmi. Zamýšlím se nad tím, a jak mi dochází síly... Pro prosím, já už to nezvládám. Zuzka